

прескочи границата и да се срещне въ София съ нѣкои отъ водачитѣ на македонската емиграция.

Но турскитѣ власти го следваха по петитѣ. Тѣ бързаха да заловятъ опасния бунтовникъ.

Едва що бѣше влѣзълъ въ село Русиново, Малашевско, и заптиета вече заобиколиха дома, кждето бѣше спрѣлъ Даме съ нѣколцина другари, които го придружаваха.

Завърза се сражение. Стопанинътъ на къщата и двама отъ четниците паднаха убити. Даме и останалитѣ четници успѣха да се

промъкнатъ и поеха изъ недрата на Плачковица планина. Къмъ планината се втурна аскеръ отъ всички страни.

Бѣше 11 декемврий 1906 година.

Дълбокъ снѣгъ бѣше покрилъ планината. Остъръ студень вѣтъръ пищѣше и гребѣше отъ стрѣмнинитѣ ситни зърна снѣгъ. Трупаше ги въ долищата.

Даме и другаритѣ му крачиха съ мъжа по снѣга. Тъмнитѣ имъ сѣнки се открояваха по бѣлата покривка на планината. Зоркото око на врага ги следваше. Внезапно пропукаха нѣколко пушки. Куршумитѣ изсвириха покрай ушитѣ на бѣгълцитѣ. Докато да залегнатъ, новъ залпъ проехтѣ. Четникътъ Карчевъ, който вървѣше до Груева, изохка и падна. Снѣгътъ почервенѣ подъ него. Опита се да стане, но не можѣ. А трѣбваше да се върви напредъ.

Груевъ праметна ржката му на рамото си и го повлѣче подиръ другаритѣ.

— Даме, — помоли му се Карчевъ, — остави ме... Моята вече се свърши... Все ще оставя единъ куршумъ и за себе си...